

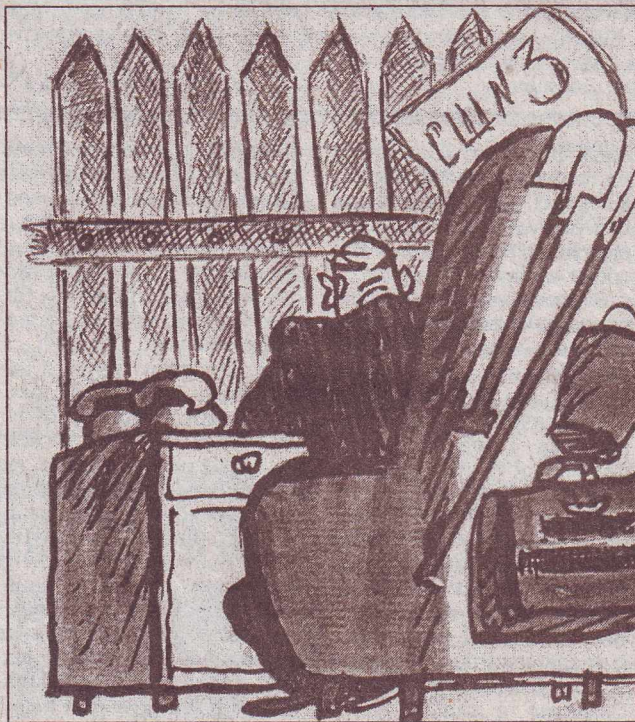
ДО ШКОЛИ — ЧЕРЕЗ ПАРКАН. БЮРОКРАТИЧНИЙ...

Символічною візитною картою Млинова при в'їзді в селище зі сходу є, безумовно, приміщення Млинівської середньої школи №3. Двоповерхове, зі змщеною покрівлею, простим, але приємним для сприймання архітектурним виконанням, просторими коридорами, світлими класними кімнатами, двома спортзалами, великою їдальнею і навіть плавальним басейном, який через відсутність потрібних коштів на його обслуговування не використовується.

Проте більшість млинівчан, зокрема ті, що працюють і вчать у цьому гарному приміщенні, не знає історії спорудження його. А починалось все так. До жовтня 1969 р. у Млинові була одна середня школа, яка тепер відома під номером 1. Приміщення середньої школи №2 побудоване за типовим проектом того часу з ініціативи тодішнього першого секретаря Млинівського райкому партії Едуарда Антоненка. Відкриття другої середньої школи дозволило перевести на однозмінне навчання учнів першої, значно поліпшити умови навчання в обох школах.

Але кількість населення селища в той період швидко зростала. І на початку 80-х років школа №2, у мікрорайоні якої збудовані нові багатопверхові житлові будинки, відчувала серйозні труднощі з розміщенням учнів навіть при навчанні у дві зміни. Виникла невідкладна потреба будівництва нової, третьої.

На початку 1985 р. країна готувалася до чергових виборів у Верховну Раду.

Відбувалися зустрічі з кандидатами в депутати. Така зустріч готувалася і з Андрієм Петровичем Ромадановим, директором Київського інституту нейрохірургії, який балотувався по Дубнівському виборчому округу. Дирекція Млинівської ЗШ №1 підготувала наказ виборців селища кандидату в депутати, як тоді практикувалось, і заступник директора Віра Степанівна Садова вручила його Ромаданову на зборах виборців у Дубно. Через декілька місяців, коли Андрій Петрович вже був обраний депутатом, я з директором другої школи Миколою Володимировичем Кравчуком підготували аргументований лист депутату про нагальну потребу в третій школі для селища.

Тривалий час відповіді на наш лист не було. Зародилось занепокоєння з приводу можливості здійснення будівництва. Завідуючий райвно Михайло Кузьмич Тищук за погодженням з головою райвиконкому Миколою Володимировичем Міщанюком відрадили мене у Київ на зустріч з Ромадановим для з'ясування цього питання. 2 січня 1986 р. я був уже в інституті нейрохірургії. А Андрій Петрович у цей день пішов у відпустку і поїхав на курорт. Десь через місяць знову був у Києві. Його секретарка, вона ж і помічник депутата, показала мені папку матеріалів про клопотання Андрія Петровича стосовно будівництва нової школи у Млинові. З'ясувалось, що він звертався у

Рівненський облвиконком, Міністерство освіти України. І відповіді були негативні. Мотивували відсутністю коштів, лімітів. Андрій Ромаданов письмово звертається до заступника Голови Ради Міністрів УРСР Марії Орлик, яка доручила голові Держплану УРСР Володимир Масолу знайти можливість позитивно вирішити важливу для селища проблему. Ось що відповів Володимир Масол депутату Верховної Ради СРСР Андрію Ромаданову (передаю мовою оригіналу): «Депутату Верховного Совета СССР тов.Ромаданову А.П.

Уважаемый Андрей Петрович!

Строительство школы в пгт.Млинов Ровенской области предусматривается проектом плана на XII пятилетку.

В связи с тем, что по состоянию на 01.01.86 г. проектной организацией не были получены от заказчика исходные данные на проектирование школы, планом на 1986 год предусмотрены капвложения на проведение изысканий и начало проектирования.

Изготовление проектно-сметной документации намечается завершить в 1987 году, а строительство школы осуществит в 1989-1990 гг.

Председатель Госплана УССР В.Масол».

Проте будівництво школи затягнулось на роки як з об'єктивних, так і суб'єктивних причин. Хотіли якнайкраще, а вийшло як завжди. Але наприкінці 1994 р. школа, нарешті, наповнилась звичним для вчителя учнівським гомоном. При

відкритті висловлювали заслужену вдячність дійсно причетним до будівництва і незаслужену тим, хто, як кажуть у народі, не пришив і гудзика до піджака. Не згадали добрим словом того, кому млинівчани зобов'язані вдячністю за цю прекрасну споруду на східній околиці селища - Андрія Петровича Ромаданова. Прикро і жаль. Жаль, що цього виправити вже ніколи не вдасться - Андрія Петровича, цієї простої, привітної, скромної й одночасно великої людини вже

нема серед живих. А обіцяв приїхати у Млинів, зустрітися з виборцями, побачити нову школу. Не судилось. Його ім'я носить інститут, який очолював. Пам'ятають і згадують Андрія Петровича теплими, щирими словами вдячності усі, кому довелося з ним зустрітись, відчутти його людську доброту і чуйність. Великою честю для школи №3 було б носити ім'я цієї людини.

Степан ВАЛЬЧУН.
с.мт Млинів.